

Kreditforenings Arkiv. Om det er ligesaa paa Verne ved jeg ikke, men i Jylland gaar det saaledes til.

Leth: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden (Høgshov): For en kort Bemærkning har Folketingsmanden Ordet.

Leth: Ja, jeg kan jo nok forstaa det, som det ærede Medlem sagde, at Pantebogsattesterne opbevares i selve Kreditforeningens Arkiv, og at de ikke komme ud deraf uden til Kreditforeningens eget Brug, saa derved opnaas jo egentlig det, der er tilfjet ved denne Sætning, jeg har talt om, at Attesterne overhovedet ikke kunne blive anvendte til andet Brug, thi naar de ligge under Laas og Luffe eller i det mindste ligge i Kreditforeningens Arkiv utilgængelige for alle andre end Kreditforeningens egne Embedsmænd og dem, der have med Kreditforeningen at bestille, forbyder det sig af sig selv at benytte dem til andet Brug, og naar Tilfældet er saaledes, som det ærede Medlem siger — og det betvivler jeg slet ikke — forekommer det mig, at denne Sætning bliver mindre paatrængende nødvendig, ja næsten overflødig. Jeg skal imidlertid ikke indvende det allermindste imod, at den staar der. Jeg beder det ærede Medlem ikke betragte det, jeg har anført, i nogen Maade som Indvending mod Loven. Det var kun nogle enkelte Udtryk, jeg bad om en nærmere Forklaring af, og jeg takker det ærede Medlem for de Oplysninger, han har givet, og dersom der ikke fra anden Side fremkommer nogen Betænkelse ved den Redaktion, jeg her har talt om, skal jeg visstnok ikke her i Tinget yderligere — gennem Vædringsforslag eller paa anden Maade — rejse nogen Betænkelse, som paa nogen Maade kunde forhale, formindste eller vanskeliggøre Lovforslagets videre Fremme.

F. Sage: Efter denne meget lange formelle Diskussion kunde jeg ønske at stille et mere reelt Spørgsmaal til den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, som jeg haaber, han vil bevare: Hvorfor skulle disse to Kreditforeninger have 300,000 Kr. af Statskassen? Jeg har tidligere set i en Betænkning, at det var, fordi de havde haft Fordel af Konverteringen som alle andre Laansøgere, og i den Anledning havde de arrangeret sig saaledes, at de havde optaget et Laan; men Resultatet af denne Konverteringslov var i det hele til Fordel for disse

Foreninger som for alle andre Kreditforeninger, saa jeg vil gerne vide, hvilken Grund der egentlig kan anføres for, at Statskassen skal give dem et Tilskud af 300,000 Kr. Jeg kunde forstaa, hvis de paa en eller anden Maade vare blevne generede fra Lovgivningsmagtens Side, at det saa vilde være billigt, at man gav dem en Erstatning — Rigsdagen er jo altid meget kulant med at være billig — men naar de have haft Fordel af de Love, som ere blevne vedtagne her, saa ønsker jeg dog at høre en og anden Grund for, at man yderligere skulde give dem et Statsstilskud.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Zens Busk): Vi vide nok, at det ærede Medlem i sin Tid, da vi for mange Aar siden vedtog denne Lov . . . (Afbrudelse af F. Sage) . . . Ja, det har sin store Betydning, idet det er den Baggrund, hvorpaa det ærede Medlems hele Stilling hviler i denne Sag. Han var vistnok det eneste Medlem — jeg tror ikke at sige for meget — i hele Folketinget, baade fra Højres og Venstres Side, der stemte mod denne Lov — havde han en enkelt Kammerat med sig i Følge, saa var det heller ikke mer — saa derfor undrer det mig ikke, at det falder det ærede Medlem for Brystet, naar der er Tale om her overfor disse ærede Medborgere: at gøre nogle Betænkninger. Hvorfor skulle disse ærede Medborgere have fri Burdering af vedkommende Ejendomme? Hvorfor skulle alle disse ærede Medborgere have Statsgaranti, kunde man jo ogsaa sige — og jeg tror, det ærede Medlem stillede det Spørgsmaal — for deres Renter og deres Obligationer? Hvorfor? Ja, Rigsdagen mente den Gang, at Forholdet var saadant, at disse ærede fattige stræbomme, ja fattigste Medborgere i tusindvis ude i Landet burde støttes og nyde visse Begunstigelser. Dette „hvorfor“ blev den Gang besvaret her i Folketinget paa den Maade, at man mente, man burde gøre det, og naar nu Forholdet er det med disse samme ærede Medborgere, Husmænd, at de, uagtet de kunde slippe med $4\frac{3}{4}$ pCt. eller saa, baade til Afdrag og til Renter, skulle blive ved 7—8—9 Aar efter Konverteringen at svare $5\frac{1}{2}$ pCt., saa har man ment, at da Staten har haft saa væsentlige Indtægter ved disse Konverteringer gennem Tinglæsning, Protokollering, Stempling af disse Måsker af Obligationer, som netop ere fremkomne, fordi de vedkommende have laant, var der en naturlig Anledning til, at fortsætte i det samme Spor, som vi kom ind paa ved Loven af 28de Maj 1880. Dengang var det ærede Medlem jo en af de en-